

Реч Цркве је благослов! Нема већег проклетства за човека од тога да је далеко од Христа!

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 14. октобра 2026. године, на празник Покрова Пресвете Богородице, у манастиру Светог Саве – Нови Каленић

Високопреосвећени Владико Силуане, браћо архијереји, амбасадори двеју једноверних братских народа и сестринских држава, сестре монахиње једне свете саборне апостолске Православне Цркве, који потичете са различитих простора али у Господу Христу једно смо сви, драга, најдража духовна децо, духовна децо Свете Српске Православне Цркве, децо Светог Саве, децо српске грудe, изданци српског корена. Добро нам је овде бити!

Ево нас већ неколико дана из места у место, са молитве на молитву, из сусрета у сусрет, од љубави до љубави, заједно смо овде у Аустралији, на Петом континенту. Међутим, континенти су само условне категорије. Континенти су речи које употребљавамо да бисмо боље могли да разумемо време и простор, а наша Света Црква Православна, којој је глава сам Христос, обухвата сва времена и све просторе. Црква наша је, како и кажемо на

почетку свете Литургије, Царство, али не Царство овог века, не било какво Царство. То је Царство Оца и Сина и Светог Духа, Једног у Тројици Бога. То је, дакле, држава која нема свој почетак и нема свој крај. Има ли веће благослова и већег дара од тога да управо ми, међу другима који ни по чему од категорије или мера овог света и века нисмо велики, осим по добру, осим по светитељима, осим по светињама – да управо ми јесмо житељи тог Царства Божјег, ми Срби православни? Благодарети коме? Па не ни својим заслугама, ни својим трудом, не ни било којој сили од овога света, него благодарети светости, благодарети љубави, благодарети молитви, посту, покајању и милосрђу једнога из нашег рода. Онога који је био такође само обичан човек као и сви други људи, али је гледао унутарњим, духовним оком, гледао је вером и љубављу и тим оком видео Христа као темељ, као корен, као контекст, као садржај живота. То је, браћо и сестре, и онај по коме ево, и на овом условно речено Петом континенту, ова светиња носи његово име. То је Свети Сава, који као грађанин Царства Божјег надилази и време и простор, јер Господ то надилази, јер то Царство није од овог века.

Неко ће рећи да су Срби мали народ, многи можда нису ни чули за њега, али важније од свега да је он записан у Књигу живота. Тај наш народ је благословен и велики, јер је Христов и зато се ничега не боји, ни смрти, нити било каквог непријатеља. Срб је Христов, не боји се смрти, а то значи да носи у себи снагу победе, па и онда када се острве на њега много јачи од њега, па и онда када је прогањан и онда када га одбацују. Управо тада, ако је веран Христу, унапред је победник и унапред је добитник. Зар то, браћо и сестре, не сведочи и читава наша историја?

Пролазили смо разна распећа, разне Голготе, али не само ево нас, не само да трајемо, него живимо пуним плућима. Ево вас и овде, може бити као кап у океану мора, различитог другог мноштва, међутим сигуран сам да и сви други који живе овде у овој земљи, а да тога нисте ни ви свесни нити они, обасјани су многим благословима и благодетима због једне обичне сиромашне мале молитве Господе Исусе Христe, Сине Божји, помилуј нас коју ви упућујете за себе, али и за друге. Јер то је проводник силе благодати Божје. Зато је браћо и сестре, ова светиња не само место на које ми долазимо да осетимо Господа и да се подсетимо на то да нам је Бог потребан, него ова светиња је бисер и украс читавог овог континента, као и свака друга православна светиња. Овде се сведочи љубав, овде се молимо за мир и љубав према свима и свакоме, за мир у читавом свету. Без молитве Богу за мир нема мира, а чињеница да још увек негде има немира, показује да треба да се молимо још више, да није довољно, и да ми будемо бољи. Долазимо овде, браћо и сестре, у ову светињу, која и својим постојањем то потврђује, да

будемо једно са Господом, да имамо заједницу са Њим кроз молитву и кроз наш труд, да живимо по Његовим заповестима, али долазимо да у мери у којој смо једно са Господом будемо једно и међу собом.

Без Бога нема живота. Без Бога, без Христа живот је бесмислен. Без Христа живот је само нешто што уобличује нас људе као пролазна бића којима је смрт последња реч, али са Христом и Његовом победом над смрћу ми овде предокушамо живот вечни и знамо да живот има смисла. Са Христом дакле, долазећи овде у јединству, ми потврђујемо да смо једно са собом. Међутим, ако има међу нама раздора и неспоразума, па то је само знак да имамо проблем са Христом, да Њега нисмо послушали, да Њему нисмо верни. Нећу говорити много о томе, браћо и сестре, само у једној речи рећи ћу да нема већег проклетства за човека од тога да је далеко од Христа. Нема већег проклетства за један народ ако се одвоји од Христа, поготово ако му је корен и ако му је отац Свети Сава. Зато је Срб Христов и не боји се смрти, зато и певамо Весели се српски роде. Зашто? Па зато што си Христов и зато што ти нико ништа не може! И зато кад си Христов, онда си јединствен. Онда брату који те је мрко погледао, који те је увредио, који ти је нешто нажао учинио, трудићеш се да не узвратиш истом мером, него ћеш се најпре молити Богу за њега да буде бољи, да буде радоснији, дакле из зле воље да се одобровољи. Онда ћеш га загрлити да му покажеш да си му брат, да си му сестра. Дакле, нема већег проклетства од тога, браћо и сестре, да смо одвојени од Христа, јер смо онда и међусобно раздвојени.

А ево Бог је дао да својом вером, трудом и љубављу ви показујете да сте Христови Срби. И нама сте утеха! И нама сте радост! И нама сте подстрек! Ако ви овде можете да budete православни хришћани, да носите свој крст, како ми који смо у матици, у отаџбини, можемо имати оправдања да смо далеко од Христа? А видите и сами да и тамо имамо много неспоразума међу собом, да има свађа, да има сукоба. То је само показатељ да нам Христос није путоказ, да нам Он није мера, да нам Он није садржај живота, да постоји нешто што је важније од Њега.

Данас је Покров Пресвете Богородице и чули смо јеванђељску причу о томе како се две сестре радују Христу: једна Му прислужује, брине се о томе да Му буде угодно, а друга код Његових ногу седи и гледа у Његово лице, моли се. Наравно да је и једно и друго потребно, и да се трудимо и да се бринемо једни за друге, али то треба да се чини тако што претходи молитва, јер труд који чинимо, а није због Христа и не почиње молитвом, може бити у најбољем случају повод за гордост, за самољубље, а то је лоше по нас. А понекад може бити и потврда да нам мањка вера ако смо и сувише забринути и сувише нас

разбијају проблеми овога света. То показује да треба да се још више окренемо Богу, да смо заборавили на Њега, да се молимо Богу, да нам помогне да решавамо проблеме, да буде воља Његова.

Богородица Пресвета, Мајка Његова и Мајка наша, велика је по томе што је рекла оно што ми сваког дана изговарамо у молитви Оче наш: „Да буде воља Твоја“. Ми кажемо „да дође Царство Твоје, да буде воља Твоја“, не „да буде воља моја“, не „да буде воља твоја“. Кад год не знаш шта ти ваља чинити, кад год имаш проблем реци: „Господе, нека буде воља Твоја, молићу се да буде боље“, али на крају ћу завршити речи молитве тако што ћу рећи: „Али Господе, не да буде како ја хоћу, него да буде воља Твоја“. Дакле, да нам Христос буде у центру, у средишту нашег живота, да нам Он буде на првом месту. Знајте, ако поставимо Христа на прво место у свој живот, у своје срце, све ће онда остало доћи на своје место, пре или касније. У молитви треба истрајати. И када је Христос на првом месту, Он ће учинити да све остало у нашем животу, нашем бићу, у нашем срцу, дође на своје место. А има ли веће радости од тога?

Пресветој Богородици се јавио анђео и рекао нешто што не може да замисли људски ум, рекао је да ће Она родити и зачети пре тога Сина Божјег. Да ли је размишљала као што ми често мислимо: „Па то је немогуће, па то није нормално, како може бити нешто што нема никаквог смисла? “ Не! Када ти се јави Бог, а Он те зове сваке недеље у цркву, и ту ти говори: „Нека буде воља Твоја Боже“. То треба рећи. А ми хришћани, вољу Божју чујемо кроз уста Цркве. Шта је рекао Господ апостолима својим? „Не творим вољу своју, него вољу Оца“. Дакле, ни Он не чини оно што Он хоће, него што му каже Бог Отац. А онда каже апостолима да иду да проповедају и вели: „Ко вас слуша, мене слуша“. Дакле, ко слуша устројство и поредак Цркве, а не једног човека који се зове било којим именом. На место апостола Промисао Божји, Господ, поставља епископе да би чували поредак, да би били слика јединства и потврда јединства које се изграђује кроз праштање, јер праштање је израз љубави. Ако сам те увредио, опрости ми. Ако си ме увредио, нека ти је просто.

Дакле, речи Цркве, браћо и сестре, слушајте, то је благослов. Опирати се речи Цркве, а поготово борити се против речи Цркве изречене устима Сабора Архијерејског и у конкретном случају устима Епископа јесте навлачење само невоље и несреће на себе и на свој дом проклетства. И шта је тешко рећи „Господе, нека буде воља Твоја, зар ја знам боље од Тебе? “ И шта је тешко узети реч Јеванђеља, реч која се са овог амвона чује и потрудити се да буде саставни део нашег живота? Кад чиниш добро, то значи треба да се лишаваш

нечег свог. У почетку себичност нас зауставља, али кад победиш себичност, кад даш једанпут, па други, па трећи пут, неке коме је потребно а теби је вишак осетићеш такву радост и такву лепоту, осетићеш пуноћу коју не можеш нити купити, нити добити било где другде.

Зато, браћо и сестре, весели се, данас, весели се српски роде, заједно са сваким народом који је Христов, заједно са сваким човеком који се моли Богу! Весели се, јер си Христов, јер си православан! Нека Бог да да ова светиња цвета, да расте тело Христово и овде у Аустралији и да у том телу Христовом, у Цркви Његовој, надилазимо и време и простор и сви будемо једно где год да се налазимо. А ми Срби можемо рећи да сви, имајући своју Цркву и у Америци и овде, имамо не само део Србије са собом, него пуноћу Србије, пуноћу свог дома, јер је Дом Божји истински и прави наш дом.

Нека сте сви благословени, да вам свима Господ подари и мир, и радост, и слогу, и да нам дâ да се што чешће виђамо и овде и свугде где год наш народ живи, али и у отаџбини да се сабирамо, у заветном храму нашег народа, у храму Светога Саве на Врачару и да тамо славећи њега, заједно са њим славимо све свете из нашега рода, а сви заједно да славимо Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова, амин! Живели! Божји благослов на све вас!

spc.rs